

Het verhaal:

De perfecte misdaad bestaat niet het boek volgt de dertigjarige Antwerpenaar Dries Claes. Gevangen in een uitzichtloze gokschuld, bezwijkt hij voor de verleiding van het snelle geld. De opdracht lijkt simpel: smokkel vijf kilo MDMA in een dubbele bodem van een reistas naar Bangkok. Maar bij aankomst op de Thaise luchthaven Suvarnabhumi klapt de valstrik dicht. Wat volgt is een helse overlevingstocht in een overvolle Thaise cel, terwijl de openbare aanklager de doodstraf eist. Pas wanneer zijn advocaat het geheime Interpol-dossier inkijkt, komt de schokkende waarheid aan het licht: Dries is erin geluisd. Een anonieme tip vanuit de Antwerpse onderwereld werd al verzonden vóóordat hij op het vliegtuig stapte. Dries was nooit de échte koerier; hij was het lokaas om de Thaise douane af te leiden, zodat een miljoenenlading van het kartel elders geruisloos de grens over kon. Actuele thematiek en psychologische spanning De Engel van Bangkok is meer dan een fictief actieverhaal. Het is een diepgravende psychologische thriller die de dunne lijn tussen wanhoop en criminaliteit onderzoekt. Het boek schetst een angstaanjagend accuraat beeld van het Thaise rechtssysteem en de diplomatieke muren waar Belgische en Nederlandse gedetineerden tegenaan lopen. Met een zenuwslopende climax in de rechtszaal van Bangkok dwingt het boek de lezer tot de ultieme vraag: hoever ga je om je eigen hachje te redden als dat de veiligheid van je familie thuis in gevaar brengt?

Hoofdstuk 1:

De Rode Lijn op Suvarnabhumi de airconditioning van de internationale luchthaven Suvarnabhumi blies een ijskoude stroom lucht in het gezicht van Dries. Toch stonden de zweetdruppels op zijn voorhoofd. Hij slikte moeizaam en trok de riem van zijn hippe, lederen reistas strakker over zijn schouder. Buiten wachtte de broeierige hitte van Bangkok, maar de echte vuurproef lag vijftig meter voor hem: de douanecontrole. Dries was een gewone Antwerpenaar, een logistiek medewerker in de haven die diep in de schulden was geraakt door gokverslavingen. Een mysterieuze man in een grand café aan de Keyserlei had hem de uitweg geboden: "Eén vlucht, Dries. Vijf kilo zuivere MDMA in de dubbele bodem van je reistas. Je levert het af in een hotel in Sukhumvit, en je schulden zijn als sneeuw voor de zon verdwenen. "Het klonk zo simpel. Tot nu. de Valkuil hij sloot aan in de rij voor de paspoortcontrole. Zijn hart hamerde zo hard in zijn borstkas dat hij bang van was dat de mensen om hem heen het konden horen. Dries probeerde oogcontact te vermijden met de Thaise immigratieambtenaren, die met strakke, emotioneloze gezichten de paspoorten stempelden. Het signaal: Net toen Dries zijn Belgische paspoort wilde overhandigen, flitste er een rood lampje op het scherm van de beambte. De beweging: Zonder een woord te zeggen, tikte de man op een onzichtbare knop onder zijn bureau. De omsingeling: Binnen drie seconden stonden er vier zwaarbewapende agenten van de Thaise grenspolitie

om Dries heen. "Meneer Claes," zei een officier in vlekkeloos Engels, hoewel zijn stem ijskoud klonk. "Wilt u alstublieft met ons meekomen naar de controlekamer?" "De Confrontatie de verhoorkamer was klein, TL-verlicht en rook naar goedkope desinfecteermiddelen. Laurens reistas lag midden op een metalen tafel. Een douanier met latex handschoenen hanteerde een vlijmscherp stanleymes. Met één vloeiende beweging sneed hij de binnen voering van de tas open. Er vielen vijf strak in plastic gewikkelde, zware pakketten op de tafel. Wit poeder glinsterde door het transparante folie. "MDMA," zei de officier, terwijl hij Dries strak aankeek. Hij pakte een dik wetboek erbij en sloeg het open op een pagina die Dries de adem benam. "In het Koninkrijk Thailand valt dit onder Categorie 1 van de drugswetgeving. Smokkel van deze hoeveelheid betekent automatisch een levenslange gevangenisstraf. Of, als de rechter een voorbeeld wil stellen... de doodstraf." Dries voelde de grond onder zijn voeten wegzakken. De muren van de kleine kamer leken op hem af te komen. Hij dacht aan zijn moeder in Berchem, aan de haven van Antwerpen, aan zijn gewone, veilige leven dat hij zojuist had weggegooid voor een handvol bankbiljetten. De zware ijzeren handboeien klikten pijnlijk dicht om zijn polsen. Terwijl hij ruw naar buiten werd geleid richting een rammelend politiebusje, zag hij door het raam de zon opkomen over de skyline van Bangkok. Het was de laatste keer dat hij de vrije wereld zou zien. Het avontuur was voorbij; de nachtmerrie was officieel begonnen.

Hoofdstuk 2:

Cel 42 (Klong Prem) Het rammelende politiebusje remde met piepende banden. De zware, ijzeren poorten van de Klong Prem-gevangenis sloten zich met een gitzwarte, metalen klap achter Dries. De buitenwereld bestond niet meer. Hier binnen golden de wetten van het beton en de hitte. Na een vernederende medische keuring en het aantrekken van de verplichte, feloranje gevangenisbroek, werd Dries door een lange, slecht verlichte gang geduwd. De geur van stilstaand water, ranzige vispasta en menselijk zweet sloeg direct op zijn ademhaling. Gevangenen met diepe littekens en tatoeages tot in hun nek staarden hem emotioneel aan van achter de tralies. De bewaker stopte bij een zware, houten deur met een ijzeren rooster. Cel 42. "Binnen," snauwde de bewaker in het Thai, terwijl hij Dries hardhandig de ruimte in duwde. De Menselijke Tapijt de deur sloeg achter hem dicht. Dries deed een stap naar voren, maar zijn voet raakte direct het lichaam van een man. De cel was niet groter dan zes bij vier meter, maar er lagen zeker veertig mannen als haringen in een ton op de kale, betonnen vloer. Er waren geen bedden, geen matrassen, geen kussens. Alleen een zee van menselijk vlees in de verstikkende hitte van veertig graden. In de hoek van de cel gierde een provisorisch toilet: een open gat in de grond dat overliep, wat zorgde voor een constante stroom van vliegen en een ondraaglijke stank. Een grote, gespierde Thai met een diepe snit over zijn linkerwang stond langzaam op uit de